

10. At Slyngler hæves til Ærens Top.

(Selskabssang.)

Allegro moderato.

mf

1. At Slyng-ler hæ-ves til Æ - rens Top, at Smi - ger mæskes, og
at ri - ge slu-ge den ar - me op, og Dy - den nøgen paa

mf

Sand-hed tigger; at Baand og Stjerne og tom - me Hjerne for - e - nes
Ga - den ligger,

of - te, ja, mer end gerne, det ser man tit, det ser man tit.

2. Og I, som sukkede tit med mig,
naar Dyd og Sandhed blev underkuet,
naar den blev æret, fornem og rig,
som Lov og Bøddel har ofte truet,
forglemmer Taarer,
som aldrig saarer
en Slægt, som Himlen har skabt til Daarer,
og varer glad.

3. Da Nattens Forbud, Tusmørket, laa
paa halve Jorden, og den var rolig,
en Glans med eet jeg i Østen saa,
Gud Evan kom fra Olympens Bolig;
kun sjælden vadsket,
men fed og lasket,
han ud af Fjældet barfodet trasked
og ravede.

4. Han nærmed sig til det Sted, jeg sad,
-i Gudens Aasyn stod malet Glæde,-
„Søn!“ sagde han, „du bør være glad,
lad Patrioten forgæves græde;
naar ondt kun lykkes,
naar Landet trykkes,
og Retten selv af dens Tjener rykkes,
saa tøm dit Glas.“

5. Jeg tog hans Bæger og tømte det
og glemte Landet og Landets Daarer,
jeg fandt, at Narren har stedse Ret,
som spotter med Heraklitens Taarer;
jeg hylded Glæde,
forsvor at græde
og loved Evan, jeg vilde kvæde
kun ham til Ros.

6. En Flaske Vin er og mere værd
end al den Velstand, en Tysker skaber;
men tror man Tysken paa hans Gebærd,
og vinder han, medens Landet taber,
jeg Evan lyder,
min Vin jeg nyder
og ler ad den, som blir snydt og snyder,-
gør I som jeg.

J. Zetlitz.